

262

О БЪЛГАРЪ РОДА.

— —

Има едно парче на свѣтъ-тѣ,
Що ся вика България,
Неи искамъ да възнеиъ,
Знаете — ли я? . . .

То е мое Божество,
Мое славн' Отечество,
Та, отъ люлка и до гробъ
Правото е моя Богъ.

Дѣто сладость-тѣ стои,
Тамъ душа мы пристои;
Дѣто камънѣтъ тѣжи
Тамъ тѣлото въ гробъ лежи:

Азъ сжмъ едно семе
Отъ славянско племе,
Само който мы прилича,
Салъ той само мѣ обича,